

af den ekstræordinære Dyrtid, har den anden det ogsaa. Det er derfor ogsaa vort principale Standpunkt, at vil man hjælpe, skal man hjælpe over det hele, og enhver Embedsmand og Funktionær, enhver under Staten ansat, har Krav paa at faa sin Løn forhøjet. Den Grænse, der er sat, er hverken hugget eller stukket, og jeg saa maa sige, den er fastsat paa et ganske mærkværdigt Sted. Man kan ogsaa se Sagen rent samfundsmæssigt. Det interesserer mig i høj Grad at se, at et Medlem af Regeringspartiet, den ærede Folketingsmand for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), stiller sig ganske paa samme Maade som jeg, han deler aabenbart ikke den høje Regerings Opfattelse, thi han siger aabent og ærligt: Dette er ikke rigtigt, og det bør være ganske anderledes; han hævder det rent samfundsmæssige, idet han ogsaa kan tiltræde Tjenestemændenes Opfattelse. Jeg antager, at selv Embedsmand, som han er, vil han ikke lægge sig stærkt i Selen for det, men han gør opmærksom paa — og det er ganske interessant, at det netop er et Medlem af Regeringspartiet, som siger det — dette besynderlige Forhold, at for et hundrede Aar siden var man ganske inde paa, at de smaa Indtægter for Embedsmændene betød, at de maatte skaffe sig Ekstra-indtægter per fæs et nefas, og han viser, hvorledes man er kommet bort fra det og heldigvis nu for Tiden anser det for ganske utilladeligt, at en Embedsmand gør sig Fordel paa utilbørlig Maade. Men han siger ogsaa — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse læse nogle ganske faa Linier op —: „Men det Samfund, som kræver dette af Embedsmændene, maa da ogsaa erindre, at det ikke samtidig kan ud-sætte dem for en økonomisk Fristelse, der er overmenneskelig, uden at det begaar noget, som moralsk ikke kan forsvares“. Deri har den ærede Folketingsmand ganske sikkert Ret, det har man ikke Lov til. Naar jeg betragter denne Udtalelse fra den Side som interessant, er det, fordi den kan betyde noget. Den kan enten betyde — det er for mig mindre vigtigt —, at det paagældende Medlem ikke er enig med Regeringen, men den kan ogsaa, hvad jeg vil haabe, betyde, at bedre Tider kunde oprinde, og at Regeringen kunde komme til at se saaledes paa Sagen, at alle Embedsmænd og Funktionærer uden Undtagelse har Krav paa at faa deres Kaar forbedret.

Naar jeg siger, at det, at et Medlem af Regeringspartiet siger dette, kunde antyde noget i den Retning, maa jeg desværre indrømme, at naar man hører, hvad den højtærede Minister for offentlige Arbejder nylig

har sagt paa et offentligt Møde, hvor der blev talt om Forhøjelse af Jernbanetaksterne, tyder det i den modsatte Retning. Dér møder man det, jeg beklager saa meget, det social politiske Program, som Regeringen har, at den ikke vil gaa med til at skaffe Staten Indtægter af Frygt for, siger Ministeren, og det er ogsaa sagt her, at for-dyre Næringsmidlerne for Befolkningen. Jeg beklager, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder ikke er til Stede, men jeg faar nok en anden Gang Lejlighed til her at veksle et Par Ord med ham om den Sag. Jeg vil blot gøre den korte Bemærkning dette Spørgsmaal vedrørende, at dette er et ganske urimeligt Standpunkt, det er en saa teoretisk Opfattelse, som noget kan være. For hvad betyder en Fragtforhøjelse f. Eks. af 10 pCt. paa Levnedsmidlernes Priser en detail? Intet. Det er ren og skær Teori. Jeg beder enhver tage en Fragtberegning og se, hvad en Forhøjelse af 10 pCt. paa 100 kg-Taksten vil betyde for Prisen pr. Pund eller Kilo eller Halvkilo af Flæsk, Kød eller Smør — naa, det spiser Smaafolk nu ikke, men altsaa Margarine. Rent ud sagt intet. Men en Forhøjelse af Statsbanetaksterne, hvad enten det er Fragt- eller Person-taksterne, betyde for saare meget. Og hvem betaler Forhøjelsen? Slet ikke det danske Publikum, slet ikke de, der ikke har Raad til det. Nej, den betales til Dels af Udlandet. Det er det, jeg gerne vilde benytte Lejligheden til her at sige, for at vi kan være opmærksomme derpaa. Enhver af de Herrer Medlemmer af dette Ting, der færdes paa vore Baner i denne Tid, vil se vore Statsbanefærger overlæssede med Gods til og fra Udlandet. De vil se Jernbjælker, der skal benyttes til Genopbyggelse af det nedbrændte Bergen, belemler vore Baner, saaledes at vi ikke kan komme frem, De vil se Vognladninger af Bygningskonstruktioner til Sverige og Norge passere Lille og Store Bælt og lægger Hindringer i Vejen for os. Og hvad betales der derfor? Der betales efter de gamle nedsatte Takster. Hvorfor kan Udlandet ikke betale mere? Nej, fordi den jævne Mand her i Landet ikke maa betale mere for sit Smør og Flæsk. Teori, intet andet end Teori! Det gaar endog saa vidt, at uagtet man har forøget Afstanden mellem København og Malmø med 33 pCt., tager man ikke de Kilometer, der er kommet til, med i Takstberegningen. Man har forhøjet Passagertaksten med 25 Øre, men Taksterne for det svenske Gods og alt andet Gods, som passerer dér, har man ikke forhøjet Taksten for.

Jeg beder om Undskyldning for, at jeg